

utilfredsstillende ude i Befolkningen og vil særlig komme til at virke utilfredsstillende overfor den ret store Del af Mennesker, der nu en Gang har gjort det til sit Levebrød at besørge denne for Befolkningen saa ganske overordentlig nyttige Kørsel. Thi der er jo noget vist meningsløst i dette, at man kører i det ene Amt for en Afgift af 0,25 Øre pr. Person-Kilometer, og saa kører man ind over Amtsgrænsen og betaler den dobbelte Afgift for at køre paa de Veje, der findes i dette Amt.

Det er dette, som kunde have været undgaaet, hvis den højtærede Minister vilde have brugt den Myndighed, som vi mener, vi har givet ham i Loven, men som den højtærede Minister er gaaet udenom, idet han har skudt Ansvaret fra sig over paa andre. Jeg mener, at dette er til en vis Grad uklogt af den højtærede Minister; det bliver nemlig ham, der til sin Tid kommer til at sidde med Ansvaret, og det bliver ham, der kommer til at staa for de Prygl, Befolkningen i den Anledning vil aflevere, og det kan den højtærede Minister ikke være tjent med (*Justitsministeren* [Rytter]: Jo). Ja, hvis Ministeren mener, han kan være tjent med det, kan jeg ikke have noget imod det, selvfølgelig, for det er altid lettere at slaa paa een end paa mange.

Jeg vil tillade mig at gøre den højtærede Justitsminister opmærksom paa Betænkningen, som er afgivet af Folketingets Udvalg; der staaer dér: „Paragraf 19, der omhandler Rutekørsel med Automobile, har været Genstand for Udvalgets særlige Opmærksomhed, idet man har været klar over denne Paragrafs store Betydning for Befolkningen. Ved Siden af ikke at lægge Hindringer i Vejen for disse for mange Mennesker saa vigtige Befordringsmidler har man dog maattet søge at skaffe ordnede Forhold og Betyggelse ind paa dette Omraade“. Igenem denne Udtalelse fra Udvalget skinner ganske tydeligt og klart, at det ikke var Udvalgets Mening, at man paa nogen mulig Maade vilde lægge Hindringer i Vejen for disse Køretøjers Anvendelse. Jeg kan ikke se rettere, end at man ved den Maade, hvorpaa denne Paragraf i Loven er blevet praktiseret, i nogen Grad lægger Hindringer i Vejen for Benyttelsen af disse Køretøjer, til Gene for mange Mennesker, og jeg kan ikke se rettere, end at den højtærede Minister bærer Ansvaret derfor.

Min Henstilling gaar derfor ud paa, at den højtærede Minister overvejer, om ikke der var en Mulighed for inden den Tidsfrist, som den højtærede Minister har angivet for

det Regulativ, som er givet i denne Retning, er udløbet, at naa til en Overenskomst med de forskellige Amter, eller om Ministeren ikke i hvert Tilfælde kunde udsende et Cirkulære til Amterne og henstille, at man kom til mere ensartede Regler indenfor de forskellige Amter og særlig pointere overfor Amterne, at det jo ikke var Meningen med denne Lov, at man indenfor Amterne skulde tage særlige Hensyn til, om en Ruteautomobil muligt kunde skabe Konkurrence overfor en Privatbane eller ikke. Men Meningen var, at man skulde skabe betryggende Forhold for dette Befordringsmiddel uden at lægge det saadanne Hindringer i Vejen, at det vilde komme til at gaa ud over den Befolkning, der i udstrakt Grad er henvist til at bruge saadanne Køretøjer, da de ellers maa benytte Apostlenes Heste for at komme til nærmeste Jernbanestation. Jeg tror, den højtærede Justitsminister vilde gøre sig selv en stor Tjeneste, dersom han vilde overtænke dette Spørgsmaal, og dersom hans Overvejelser resulterede i en Ændring paa dette Omraade.

Jeg har derefter nogle Bemærkninger at rette til den højtærede Landbrugsminister. Jeg beklager selvfølgelig, at den højtærede Minister ikke er til Stede, men kan saa udmærket godt forstaa, at han foretrækker at være andre Steder end her i denne sene Nattetime. Jeg vil gerne anmode den højtærede Minister om at have et vaagent Øje med Jordlovsudvalget. Jordlovsudvalget har efterhaanden tilegnet sig en ret stor Myndighed paa det specielle Omraade, hvorfor det nu er nedsat, men det er dog Landbrugsministeren, der bærer Ansvar for de Handlinger, som Jordlovsudvalget foretager. Den Jord, som Len og Stamhuse afgiver, bliver jo ikke afgivet direkte til Jordlovsudvalget, men ifølge en Overenskomst mellem Lensnævnet og vedkommende Stamhusbesidder. At Lensnævnet undertiden derved kommer til at overtage Jord, det maaske i og for sig ikke burde have overtaget, fordi Jorden ikke er tilstrækkelig god af Kvalitet, er der ikke noget at sige til, fordi det altsaa er den samlede Afgivelse fra vedkommende Len og Stamhuse, som Lensnævnet har med at gøre; og der kan spille Forhold ind dér, som bevirker, at den samlede Afgivelse maaske ikke bliver fuldt saa god, som man kunde ønske det, særlig hvis man stod overfor en mindre Afstaaelse end netop denne store, det drejer sig om. Naar saa Lensnævnet har overtaget Jorden, afleverer det den til Jordlovsudvalget, og saa er det, Jordlovsudvalgets